

Bedkommende trænge Bestemmelserne i Lov af 3die Januar 1851 § 14 til næiere Forklaring og Udvidelse. Naar denne Lov forudsætter, at der altid er Noget her i Landet, som har flige Skrifter til Forhandling eller Uddeling, Naar denne Antagelse ikke altid til, idet ofte Postvæsenet er den eneste, der benyttes til at indføre og distribuere flige Skrifter. Det findes derfor fornødent at foreslaa, at det skal være tilladt at anlægge den Sag, hvorunder Forbudet imod Skriftet forfølges, mod den, i hvis Bærg Skriftet findes, derunder ogsaa imod Postvæsenet, dog i sidstnævnte Tilfælde saaledes, at den, der har Skriftet til Forhandling eller Uddeling her i Landet, kan indtræde i Sagen i Postvæsenets Sted, om han vil; thi det kan selvfølgelig ikke være Postvæsenets Sag at optage Andet end den rent formelle Stilling som Sagvolder og navnlig aldrig paahvile dette i Realiteten at forsvare det forbudte Skrift.

Da det ved Dagblade og Ugeblade kun vil være af ringe Betydning at faa et enkelt Nummer forbudt, naar de følgende Nummere af et saadant Blad, skjøndt Tendensen er den samme og lignende strafbare Ytringer forekomme deri, frit kunne indføres og distribueres, findes det nødvendigt at foreskrive, at Postvæsenet, naar Forbud er nedlagt imod et fremmed Dagblad eller Ugeblad, ikke er pligtigt at befordre følgende Nummere af dette, jørend Forbudets Lovlighed er underkjendt ved endelig Dom.

Til § 6.

Naar der i Anledning af Indholdet af et Dagblad eller Ugeblad under en privat eller offentlig Sag tilkjendes Erstatning eller Proces eller Sagsomkostninger, bør den Berettigedes Afgang til at nyde Fyldestgjørelse herfor ikke indskrænkes til den Ansvarhavende (Redaktøren eller Forfatteren) som jævnlig vil vise sig Intet at eie, men Rejsfærdighed og Villighed kræver, at det industrielle Foretagende, igjennem hvilket Staden er tilføjet, nemlig Bladet selv, tillige hæfter for Erstatningen eller Omkostningerne. Dette er saameget naturligere som de Blade, der kunne antages at ville komme i det forudsatte Tilfælde, i Reglen drive Ophidselser, Bagvaskelser og Løgnspredelse som Erhverv, og Intet er derfor rejsfærdigere end at de, der høste Fordelen herved, ogsaa bære de dermed forbundne Risikoer. Det foreslaas

derfor, at Erstatninger samt Process og Sagsomkostninger, der idømmes paa Grund af Indholdet af Dagblade og Ugeblade, kunne søges fyldestgjorte af Bladets Indtægter, saasom ved Beslag paa Abonnementsindtægten eller Avertisjementsindtægten, uden at Andres Krav paa disse Indtægter kunne hindre det.

Skjøndt maaste ufornuødent, vil det være rigtigt udtrykkeligt at udtale, at Fogden har at træffe de Foranstaltninger, der ere fornødne for, at Bladets Indtægter i de angivne Tilfælde forlods kunne komme Rekvirenten til Gode, samt at Fogden kan forlange alle til Indtægternes Udfindelse og Opkrævning nødvendige Oplysninger af de ved Bladet Ansatte under Ansvar for disse efter Lov af 25de Marts 1872 § 167.

Til § 7.

Den Grundfætning, at Bøder ikke indrives, men kun affones af den Dømte, virker i mange Tilfælde hyerst uheldigt og betager Bødestraffen dens virkelige Karakter som en Straf, der er beregnet paa at ramme Formuen. Men særligt gjælder dette i de Forhold, som her omhandles. Thi de, der virkelig høste Nytten og Indtægten af et Dagblad eller Ugeblad, rammes ikke ved den idømte Bødestraf, skjøndt de dog naturligen bør bære alle de pekuniære Følger af Foretagendet, og forresten ogsaa i mange Tilfælde selv vilde kunne dømmes, hvis de almindelige Meddelagtighedsregler vare gjældende paa dette Omraade. Ofte finde de sig maaste foranledigede til at betale Bøden af Bladets Kasse; men det berøver dog paa dem selv, om de ville gjøre dette, eller om de hellere ville lade Redaktøren eller Forfatteren affone imod et Bederlag, naar dette er billigere end at betale Bøden. Denne Tilstand bør ikke tilstedes. Det maa derfor anses for rigtigt, at der aabnes det Offentlige Afgang til for de idømte Bøder at holde sig til Indtægterne af Bladet paa samme Maade, som man kan holde sig til disse for Processomkostninger og Erstatninger, saafremt dette foretrakkes fremfor at gjøre Bødedommen gjældende paa sædvanlig Maade mod den Dømte. At denne sidste ikke kan beklage sig, dersom dette vælges, er klart, da han virkelig er strafftyldig og saaledes ikke kan have noget Krav paa, at man ikke maa holde sig til ham for de idømte Bøder.